

[Prædikenen er indsunget og indtalt på Aars Kirkes facebookside.](#)

Forløb:

Salmebogen nr. 236: Påskeblomst hvad vil du her

Evangelielæsning - Tekst: [Joh.20,1-18](#) (klik til Bibelselskabets side)

Højskolesangbogen 85: Tit er jeg glad og vil dog gerne græde...

prædiken

Bøn – Fadervor

Velsignelsen

Salmebogen nr. 241: Tag det sorte kors fra graven

Glædelig påske -

Verden er forandret. Covid-19 har gjort påsken den mærkeligste, vi har oplevet. Kirker er lukket; Ensomme må ikke få besøg; vi er optaget af de daglige tal smittede, syge i respirator og dødstal. Vi lærer nye ord som: Flokimmunitet. Ufatteligt hurtigt er alting ændret – intet er, som det var – og vil ikke blive som det var, siger statsministeren!

Men vi synger sammen – hver for sig. I en udsendelse forleden fandt Filip Faber en vemodig kærlighedssang frem i højskolesangbogen med tekst af B.S. Ingemann: 'Tit er jeg glad og vil dog gerne græde' - 'Tit er jeg sorryfuld og må dog le' – Melodien af Carl Nielsen fuldender sangens tvetydige stemning af sorg og glæde, der væver sig ind i hinanden. Når vi synger om 'glæde' går melodien i mol – og modsat, når vi synger om sorgen, går melodien i dur. Sangen greb mig. Dens bølgende 'smil-og-tåre-stemning' minder mig lidt om den måde, Maria Magdalene beskrives på påskemorgen ved Jesu tomme grav. Sorg – glæde – tro – tvivl veksler brat.

(Sang – Højskolesangbogen nr 85: Tit er jeg glad))

Tiden efter Kristus

Det er efter påske. Verden er forandret for altid. Vi er bogstavelig talt i tiden efter Kristus!

Her – efter påske - hvor tiden vender, er det som om alting i de nytestamentlige fortællinger om opstandelsen falder ind i en tidsboble, - der er ligesom en periode, et rum, hvor tiden ikke eksisterer. I Bibelen er i denne periode flere fortællinger om den opstandne, der pludselig kommer til syne og så lige så pludselig bliver skjult igen – det er underlige fortællinger. Og underlige er de jo, fordi de prøver at fortælle noget, ord ikke kan fortælle: Det at døden ikke længere er det sidste for et menneske – at kærligheden med opstandelsen har sejret over døden.

Maria Magdalene

En af de smukkeste fortællinger er 2. påskedags fortælling om Maria Magdalen - som sviner mellem tro og tvivl.

Maria Magdalene er iflg. Johannesevangeliet den første ude ved graven påskemorgen. Alt i og omkring hende er brudt sammen. Som navnet antyder var hun fra garnisonsbyen Magdala; havde måske levet der som prostitueret. Men var brudt op og havde fulgt Jesus og skaren omkring ham. Hun havde fulgt Jesus til det sidste; set ham korsfæstet; og hun var med ved den hastige begravelse langfredag før den store påskesabbat.

Det er Maria Magdalene, der finder den store gravsten væltet fra gravhulen. Chokeret flygter hun; får fat i Peter og en anden discipel. Maria er overbevist om, at nogen har flyttet Jesu lig. Det var jo den eneste fornuftige forklaring på, at graven var tom. Og det fik hende til at bryde sammen. Jesu død var en sorg. Men at liget var fjernet, så der ingen grav var længere, og hun ikke vidste hvor den døde var, og ikke havde et sted at gå hen med sin sorg, var helt ubærligt.

Maria opsøger derfor de to disciple – og der bliver et underligt kapløb mellem de to om at komme hurtigst ud til graven. De finder graven tom – og ligklæderne lagt pænt

sammen. Og de så – og troede – hedder det. De forstod straks, at Jesus var opstået fra de døde, som forudsagt. De repræsenterer troen i fortællingen.

Anderledes med Maria Magdalene. Hun ser det samme som dem, men hun forstår ingenting. Hun kredser omkring den tomme grav – søger fortvivlet, græder utrøstelig. Selv englene i gravhulen kan ikke trøste den fortvivlede.

Først da hun vender sig om, og altså vender ryggen til graven, står han der – den opstandne. Hun genkender ham ikke, tror det er havemanden, der passer kirkegården, og fortvivlet overfalder hun også ham – om det er ham, der har fjernet liget af hendes døde ven.

Men den fremmede svarer ikke – siger kun hendes navn. Maria!.

Da er det som om hendes splittede, sønderrevne liv samles – hun kommer til sig selv: Rabbuni – siger hun på sit hebraiske sprog: Min lærlermester.

Tiden sat af hængsel

Det er her, tiden for alvor springer – går ind i en boble. Den korsfæstede lever. Døden er ikke det sidste. Havemandens have er ikke længere de dødes have – den forvandles til paradisesets have. Og Maria er som en ny Eva.

Skabelsesfortællingen klinger med. I husker Adam og Eva der blev fordrevet fra paradisesets have – og måtte flygte ud i en verden, hvor arbejdet, smerten, lidelsen og døden er. Mennesket blev lukket ude fra paradisesets have, fordi de spiste af kundskabens træ og opdagede, at de kun var mennesker – Og englen blev sat til at vogte indgangen til haven med livets træ. For at være menneske er at skulle dø!

Det er den kendsgerning, opstandelsen radikalt ændrer. Mødet med den opstandne kalder så at sige Maria ind i haven, i paradiset, hvor livets træ er – som den korsfæstede og opstandne bærer med sig. Han står foran hende

Den opstandne kalder Maria ved navn, Han samler livet op for hende og giver hende nyt liv. I Guds kærlighed.

Alt sammen sker det i det mærkelige vakuum ved vor tidregnings begyndelse, hvor tiden er sat af hængsel og hvor alting vender, så livet bliver nyt. Der hvor Guds kærlighed er.

Maria hørte sit navn – og kom til sig selv – hendes liv blev nyt.

Livet i Guds kærlighed

Og det er det samme som sker igen og igen – når vi holder dåb og dåbsbarnets navn nævnes. Så er det Guds kærlighed der griber barnet og løfter det ind i samhørighed med Gud.

Og det samme sker, når vi har begravelse eller bisættelse og den dødes navn nævnes ved jordpåkastelsen. Som kristne er vi genfødte til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Derfor kan vi i troen på Guds kærlighed sige, som den 5-årige sagde det, da han havde været med til en vens begravelse. Han havde ikke været påfaldende bedrøvet og sad ikke påfaldende stille. Men om aftenen, da hans mor bad aftnebøn med ham sagde han pludselig: 'Mor, ved du hvad jeg tror? Jo, at når man er død, er man levende hos Gud! –

Det er påskens budskab: vi lever i Guds kærlighed – og når vi dør, er vi stadig levende hos Gud.

Så lad os tage os af hverandre, som Kristus har taget sig af os – til Guds ære...

Kirkebøn

Vor Gud og himmelske Far, vi takker dig, fordi din søn Jesus Kristus kommer til os og vor verden og åbne den for din kærlighed.

Vi beder for verden, du har skabt: Ophold den og forny den, så alt igen bliver godt. Må den virus, som nu hersker verden, blive slået ned.. Velsign jorden og menneskers arbejde.

Vi beder for alle, der er ramt af sorg og ulykke og savn. Trøst de bedrøvede og bange, giv frihed og retfærd til de fattige og undertrykte, mæt de sultne, helbred de syge, hjælp de hjemløse og landflygtige, vær hos dem i fængslerne, giv nyt mod og håb til de bekymrede og modløse.

Vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem troskab og visdom, så de forvalter mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker. Velsign og bevar vor dronning og hendes hus. Vær med regering og folketing og al øvrighed her i landet.

Vi beder dig for vort land, vor familie, og alle vi holder af og er forbundet med: Hold din skærmende hånd over os, fri os fra alt ondt og bevar os fra indbyrdes strid og opløsning. Giv os styrke og vilje til at hjælpe hinanden

vi beder for din kirke her og ud over hele jorden: Velsign den og forny den ved din Ånd, så den kan tale dit befriende ord til alle mennesker. Hold os fast i det fællesskab, som du i dåben satte os i. hjælp os alle til at tjene dig med glæde.

Vær hos os, når vi skal dø. Forbarm dig over os, giv os ikke løn som forskyldt, men skænk os en glædelig opstandelse til det evige liv, hvor du med Søn og Helligånd lever og råder fra evighed til evighed.

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!

Helliget blive dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje

som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld,

som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse,

men fri os fra det ond.

For dit er Riget og magten og æren i evighed. Amen

Den aronitiske velsignelse:

Herren velsigne dig og bevare dig!

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!

Herren løvte sit ansig mod dig, og give dig fred!